

Úvodníček

Co bych Vám měl vlastně psát. Začaly prázdniny, sedíte v autobuse pana Spala a frčíte na tábor, škola je daleko, rodiče taky a čeká vás dva měsíce nicnedělání. Tak snad jediné, nikdo z vás vlastně nezažil jiný tábor, než tábor na Úterském potocu. Tedy abych se opravil, jen ti nejostřílenější borci si matně vzpomínají na tábor v Beskydech. Takže jste v očekávání, jaké

pořádně užijte a zbytek prázdnin také.

Kosa

Rakovnicko

Byla jednou jedno malé nádraží, v Dejvicích se nacházelo. A do něj přicházeli lidé a nasedali na vláčky a odjížděli do dalekých krajů. A jednoho dne, pátek to byl, se na našem milém nádražíčku sešla podivná partička. Bylo jich tam devět, každý jiný a všichni zvláštní. A sedm z nich nasedlo do milého

vláčku a dva jeli kouzelným autem. Po dlouhé a strastiplné cestě vláček zastavil v daleké vísce zvané Lužná a naše partička z nich vyběhla. A ti zbylí dva se tam také dostali, sice pozdě, ale přece.



to nové místo bude, kam se bude chodit na výlety, kam na nákup a o cestě na festival do Karláčů si můžete nechat jen zdát. Tedy slyšel jsem, že Hudla pojede na koncert Tří sester někam na Tachovsko ☺, ale ti rozumnější přeci jen zůstanou v kraji Pelhřimovském. Takže si ten tábor

Blížil se večer, ale nikdo z nich se trmy nebál, a tak si vzali svých pět švestek a vyrazili do divočiny. Šli cestou necestou, všude kolem nich hustý les, z něho se ozývalo houkání všech lesních potvor, ale nikdo se ani nezachvěl. Však jich bylo devět a měli pro strach uděláno. Když už

byla opravdu tma, u ohníčku spořádali svůj žvanec, zapěli si své oblíbené odrhovačky a šli spát.



Brzy ráno se na obloze objevilo zlé znamení. Nějaká příšera se vrhla na Slunce! Všichni se lekli, ale Sluníčko příšeru odehnalo a tak si všichni oddechli a šli zase spát.

Dopoledne ten veselý spolek vstal, dal si zas trochu jídla a pln sil vyrazil do nejbližšího městečka zvané Rakovník. Davy lidí je vitali a chtěli pohostit, ale oni skromně sedli na náměstí a radovali se z pěkného dne. A ještě k tomu jim přijel další kumpán. Ale tato pohoda dlouho nevydržela. Na obloze se objevily temné, černé mraky. Rychle naházel saky paky do kouzelného autíčka, jež se tu zase objevilo, a vyrazit. Ale daleko nedošlo. Brzy opravdu začalo pršet, tak se schovali pod most a čekali, až to přejde. A to se také stalo, tak zas vylezli a šli dál. Jenže počasí je nešetřilo, a tak do další vesničky došli zcela promočeni. Krátce se posilnili čajem a odhodlaně vyrazili dál.

Netrvalo to dlouho a dorazili do starého lomu. A co tam chtěli dělat? Dát si oběd. Poté vytáhli z kouzelného autíčka lana, háky, klíny, mačky a tak a šli lézt. Tedy

jenom někteří, ostatní leželi, hlídali a duševně podporovali ty lezoucí. Tako jim uběhlo odpoledne a přiblížil se večer.

Postavili si přístřešek, posléze ho zbourali a postavili znova. A šli si uklohnit večer. Zvládli to rychle a bez problémů, vždyť jich bylo deset, jeden statečnější druhý. Opět si u ohníčku zapěli písň, ale když začalo pršet, zalezli do svých spacáčků. Zpěv však ještě chvíli pokračoval.

Další den se naši dobrodruzi probudili zcela odpočatí a připraveni na další den plný absolutního lenošení a nicnedlání.

To se bohužel nekonalo, neb museli urazit ještě dlouhou cestu. Inu, posilnili se snídaní a vyrazili. Strašlivý vedro, a tak se u brodu zavodnili a šli statečně dál. Cesta tu není, šli polem nepolem zpět do Rakovníka. Slunce prází, ale poctivého nepálí. Cesta se krátká a proto brzy došli. Kam? Přece na nádraží za svými kamarády vláčky. Stačí pěkně poprosit a už se vezou do Prahy, kde se také rozejdou, aby se mohli zase někdy sejít. A s jejich rozchodem také končí náš příběh.

Pohádkář Vigo

Trochu větší hořák

Věci se dějí. To je pravda, kterou jen tak někdo nepopře. Některé se dějí často, jiné ne. Poměrně často se například nadechnete a vydechnete. Horší je to třeba se vznikem Zeměkoule, ale to už jsme někde trochu jinde. Pak jsou tu třeba věci, které se nedějí tak často, ale máte šanci, že si jich všimnete: například Vánoce, Velikonoce... chodí tu Ježíšek, zajíček.

Ale když přiletí pták Ohnivák, (nikdy jsem ho neviděla, ale kdo viděl zajíce, jak jede s pomlázkou po ulici) začnou se dít tepře věci. Všichni balí jak o závod, potom jedou, možná párkrát přestoupí a zase jedou až dojedou, už víte kde jsou? Kdo myslí, že v Liběchově, zabloudil. Ne tak

našim věcem proměnil v obtěžkané nákladní auto. Nesmíme ještě zapomenout na Emana a jeho auto, které na chvíli dokázalo přejmenovat Eidama na Daga (na první pohled nepoznatelné - černé tečky mu nestačily vyrašit, tak zabral alespoň jeho místo v autě), ostatní se na sedačkách usadili se svými pravými jmény.

Zbylí „pěšáci“ se po nějaké době taky dočkali jednoho autobusu firem Eman nebo Kosa s konečnou na bývalé střelnici u Osinalic. Jak to tu vypadalo? Byla tma, ale ne taková, abychom neviděli tu základní



úplně, ale dojel trochu brzy. Zbytek dorazil před klubovnu. Tito zopakovali „jezdíci“ postup, aby se dostali na Hlavní nádraží, kde se střetli s další skupinou, koupili si lístky na vlak a na nástupiště se také odebrali. Tyto věci se dějí zhruba každých čtrnáct dní, takže k popisu stačí letitá zkušenosť. Jsou tu však ještě jiné metody, jak si užít tyto chvíle - pocit jen tak tak doběhnutého vlaku vám nevynahradí sebelepší sraz.

Nyní už jsou všichni ve vlaku a i já můžu popsat zbytek věcí nejen díky svému tušení. Už jste si tu jednou přečetli název města, má velké písmeno na začátku slova, není na začátku věty, nezačíná na V, nechodí, ani nepříletá, a Hlavní ani Zeměkoule to nejsou. Tak tady jsme vystoupili a uviděli ceduli Liběchov – tady je nás vlakový cíl, ted' už zbývá jen ten pěší.

Vyrazili jsme tedy známou cestou k ceduli Tupadly. Za ní jsme uviděli Kosu hned vedle jeho závodáka, který se kvůli



hromadu klád (ovšem důmyslně poskládanou), kvůli které sem všichni přijeli. Úderná pracovní četa „čtvrtičníků“ nám postavila i kuchyň a kdo se odvážil do temného lesa, byl odměněn pohledem na noční latrínou.

Jak už jsem zmínila, byla tma, to se stává, když člověk zavře oči, nebo když máti Příroda zavelí noc, a když se obě věci dějí najednou, říká se tomu spánek, kterému ostatně všichni časem podlehli.

Vyšlo slunce, sobotní slunečné ráno, ranní snídaně, snídaňový chleba s marmeládou, takové marmeládové ráno. Ovšem pokročilejší hodina si také žádá pokrokovější činy, než je jedení.

Vyrazilo se tedy sbírat. Každý sbíral

něco, kdo nesbíral dřevo nebo kamení, měl smůlu. Když bylo vše nasbíráno, následně nacpáno, naskládáno do kruhu a roztaženo, mohlo se uklidit pář nehoďících se zbytků. A po práci bylo i něco k jídlu – risk je zisk a my jsme rizika měli plný hrnec, ale čeho je moc, toho je příliš, zmenšili jsme tedy jeho objem a každý získal trochu. Po obědě se na louce utvořil kruh z lidí, kteří se nemohly dočkat až si zavážou oči a



demonstrativně se pomstí všem dekáčům světa (ochotně jsem zapojila i svůj), ale to je asi můj pohled na věc. Výsledkem však byly skutečně originální kreace mlátičů a těch, co byli tříkrát (a víckrát) praštěni.

Postupem času se staly středem pozornosti spíše menší věci než spacáky – nové ringo kroužky a frisbee slavily svůj triumf. Vzdušný prostor na chvíli ovládli i volejbalový míč. Mezi tím se tu vytvořilo pář záhytných (zákeřných) stanovišť, prostřednictvím kterých se Morče postarala o zábavu nejen šťastlivcům právě se mlátičím do nohou, padajícím před lahve apod... Samozřejmě nesmíme zapomenout na všechny, kteří se proběhli lesem (až z toho některým zfialověl jazyk) za svitu žlutých fáborků, záladných otázek a občasné kontroly. Všeobecně nazýváno Nibowaka.

Nastal čas večeřní. Občasné kručení v bříšních prostorách přehlušilo trojitě

písknutí a všichni přítomní měli možnost zalepit v sobě uzené bramborovou kaší. Po



čase večeřním, konečně čas večerní a s ním začaly postupně přicházet malé ohňíčky k nehořícímu velkému taťkovi. A než zpívající stačil čtyřikrát pronést: „tvrdý Kočovníci“ (s příslušnými pauzami), ohňíčky vzplály a byla z toho hřejivá podívaná. Večer proběhl za tradičního povídání, netradičně pronášeného Píďou. Když nevíte co by, koukněte se k Ohni. Z dálky ohňové soutěže asi tak zábavně nevypadaly, ale některé zdokumentované výrazy v obličejích dokazují opak. Ale vše končí a vše začíná a věci se dějí. Otevřel se tabu kruh, což spojilo začátek i konec a byl z toho začátek konce sobotního večera, pak přišel i úplný konec, což znamenalo (po vyspání) začátek nového dne, tedy ráno.

Nedělní ráno je kruté, počítej lásko má s tím..... dobrá je to trochu jinak, ale ráno nám naštěstí zpříjemnily (aspoň mně tedy ano) obložené chleby. Jak už to tak je, věci se dějí a co se rozbaloilo, musí se zabalit, co se rozkopalo, musí se zakopat, a co se přijelo, musí odjet. Jak si kdo sedl, tak také odjel (pokud si sedl zrovna do auta, ve kterém našel volné místo). Všichni jsou v Praze, tak co dodat..... tady je konec.

Jeden pisálek zvaný Hudla

Finální foto! Fakt!

A je tu finální rubrika tohoto školního roku. Takže to v podstatě není úplně poslední článek ode mě, což mohlo někoho třeba vystrašit, za což se tedy omlouvám. Upravují tedy všechno na správnou míru – není to poslední článek, ještě možná nějaké budou. Není to ale jisté. Kdyby to však byl poslední článek, což je značně nepravděpodobné, ale i kdyby, tak teda vás mohu uklidnit, že se s vámi nezapomenu na konci článku rozloučit.

Ale čas tlačí, takže je třeba se dát do práce. Přes rameno mi nakukuje netrpělivý šéfredaktor, a to mě nutí k vyššímu pracovnímu nasazení. Dnes to bude o jedné zajímavé akci.

Začalo to všechno tak, že se řada zástupců mužské části obyvatelstva začala bouřit, proč je vlastně Mona Lisa žena. To je přeci neuvěřitelná diskriminace! A prostě to tak je, s tím se prostě nedá nic dělat. Ráno mrzlo až praštělo. Předpověď spolehlivě selhala. To je sice zajímavé, ale nás se to vlastně netýká.

No spoustě lidí to zkrátka začalo dost prolézat krkem, a tak se rozhodli, že je s tím třeba něco dělat. Myšleno s tou Monou Lisou. Proto byl vyhlášen konkurs na modela, podle kterého bude mužský protějšek slavné dámy zhotoven. Nebudu vás napínat – po dlouhém a napínavém boji zvítězil na celé čáře Kokeš, který zvládl nejlépe napodobit nepřítomný výraz namalované krásy, jak ostatně můžete posoudit sami podle fotografie. Zeptali



jsme se výherce konkurzu, jak se na to připravoval a jaké z toho má pocity: „No, řekli mi, abych si tady sednul a takhle se šklebil, to mi nedělalo problém, no a že prej to bude řáká sranda. Já jsem samosebou pro každou legraci, takže jsem prej něco vyhrál nebo co, no je to dobrý, hlavně jestli za to něco dostanu.“

Přijemné prázdniny a uvidíme se v září...

Užmusímjít (teda hlavně Gimli)

Ikarusovo okénko

Tak vás zase vítám u své rubričky. Omlouvám se, že jsem nebyl na uplynulých dvou akcích, ale měl jsem to našvihaný. Já jsem totiž Paříl. Kdyby něco, tak Eifelovku zatím nikdo neukradl. Vzhledem k tomu, že jsem nikde nebyl,

nemám ani pořádně co popisovat, ale to zní dost blbě, a tak se pokusím něco vymyslet. Loading....Už to mám, tuhle jsem četl noviny a v něm byl velmi veselý (spíš k pláči) článek o Českých drahách. Napsal to jakýsi David Macháček, který se rozhodl přejet napříč republikou tam a zase zpět prostřednictvím Českých drah. To, co zažil, je dosti komické, jelikož ČD je společnost za všechny drobné.

Po té co jsem ráno vstal, šel jsem se podívat do jídelního vozu, zdali bych zde nemohl posnítat. Nevrá číšník mi odpověděl, že snídaně podávají pouze devíti hodin. Při odchodu jsem slyšel, jak si rozpačitě zamumlal: A kolik je vlastně hodin?

Cesta lokálkou na západ trvá pomalu. Jen výjimečně se rychlosť motorového vozu přiblíží ke 40-ti kilometrům v hodině a při příjezdu na Ašské nádraží nás nejprve

uvítal velký nápis „Míla Mařík je blb.“

Na nástupišti ostravského nádraží se pomalu scházejí lidé, kteří budou expresem Jan Perner cestovat do Prahy. Řada cestujících se navzájem pozoruje a odhaduje své šance v boji o místo na sezení v přijíždějícím vlaku. Získat na více než 350 km dlouhou cestu pohodlné místo k sezení je opravdu problém. V prvním vagónu za lokomotivou je příjemné teplo, ale většina míst je rezervována pro cestující s místenkou. V druhém vagónu je relativně volno, ale to jen proto, že se v něm netopí. Ve třetím veze se už sedadel na každého nedostane.

V Rakovníku se prodávají párky v rohlíku netradičně – ve zkompletované podobě: do rohlíku se dá hořčice pak studený párek, celé se to zabalí do papíru a dá ohřát do mikrovlnky.“

Co dodat? Na našich drahách se tak trochu zastavil čas. Kdyby snad měl někdo zájem o přečtení celého článku, ať mi dá vědět. Tak to by stačilo a na závěr jedno Ikarusovo SCHERZO:

CENZU ROVÁNO!

Tak zase čuz-buřt příště.

Ikarus

Luštěnky

Hned na úvod vás musím pochválit, minulá účast byla opravdu hojná. Zúčastnili jste se celkem tří. Tři ale vyhrát nemůžete, a tak jsem bez dohledu notáře vylosovala **Gizelu**, která tedy může očekávat sladkou odměnu. Pucek i Ikarus odpověděli také správně, ale nic nevyhrají (vymáhat výhry právní cestou není možné).

A nyní vám prozradím, jak zněla přísloví z minulého Týpka v normální řeči. To první bylo: Komu se nelení, tomu se zelení. A druhé: Kdo jinému jámu kopá,

sám doní padá.

Jelikož mám takových přísloví ještě pořádnou zásobu, přidám k dobru ještě dvě. V tomto Týpku už se sice nesoutěží, ale využít si je můžete i bez sladké motivace. První zní takto: **Při poklesu produktivity práce na nulu projeví se totální nedostatek kruhového pečiva, působícího na obezitu obyvatelstva**. Tak to by bylo to známější a jednodušší, teď se poohlédnu po nějakém složitějším. Není tu. Tak alespoň nějaké, například: **Občan záměrně poskytující klamné informace současně neoprávněně, což je axioma, převádí do svého vlastnictví majetek spoluobčanů, popřípadě společnosti.**

Morče

Trocha poezie r a závěr

OBDIV I NENÁVIST

Jedni mě obdivují,
druzí mě zatracují.

Jedni mě milují,
druzí mě nenávidí.

Já chtěla poznat svět,
ale dost odvahy nemám.

Ničím své sny a pálím svá přání.

Já chtěla ho poznat,
ale zemřel dřív než já mohla cokoli říct.

SLZY A CHODNÍK

Jdu po chodníku a hvězdy září,
ach, jak ony září!

Nenávidím se, a přece miluji
Bolest nebrání mi spát.

Přes slzy neslyším svůj pláč.

Modrý spánek nepřichází,
sny se někde zdržely...

Zastavila je pomluva,
aby ke mně nešly...

A slzy?

Ty kapou, ony kapou tak hlasitě...
Prosím, láskou nasyť mě!

autor je znám, leč nechce být zveřejněn

